

**Nieuw 'Gezicht' Stichting
Chenrezig Nederland
-Paul Vleugels-**

Tashi Delek.

Alles is veranderlijk, dus we dachten laten we eens beginnen met een wat duidelijkere positionering van de Stichting Chenrezig Nederland, zowel in tekst als in vormgeving. Met de steun van Mieke, een sponsor, zijn we dus aan de slag gegaan. De nu voor jullie liggende nieuwsbrief is hiervan het resultaat. Het logo zal de komende tijd overal doorgevoerd worden, zowel als briefhoofd als ook in de nieuwe informatiefolders welke we op het moment aan het herschrijven zijn. Uiteindelijk is het de bedoeling dat we vanaf het begin volgend jaar daardoor ook duidelijk herkenbaar zijn op het internet door middel van een eigen website. Geleidelijk aan is het hele administratieve gedeelte bij meerdere mensen terecht gekomen. Dit voorkomt dat er teveel op de schouders van een enkeling drukt, maar heeft ook het voordeel dat meer mensen iets naar eigen inzicht kunnen bijdragen aan de stichting. Het allerbelangrijkst is het feit dat we zo ook gebruik kunnen maken van ieders deskundigheid en vaardigheden. De huidige vormgeving van de nieuwe nieuwsbrief is daar een van de resultaten van.

Ondertussen is zonder veel aandacht ons eerste lustrum voorbijgegaan. Tijdens die eerste vijf jaar hebben we gezien dat de organisatie van een enkele sponsoring door een medewerker is uitgegroeid tot een stichting welke niet alleen de sponsoring van tientallen monniken ondersteunt en daardoor indirect een hele kloostergemeenschap van 150 monniken, maar daarnaast ook een tiental kinderen de mogelijkheid is gaan bieden tot een goede

scholing. Tevens worden daarnaast de laatste jaren structureel de Namgyal Clinic ondersteund, maar ook de Tsoesam School, voor schoolboeken, en voor de bouw van monnikenverblijven voor de nieuwe vluchtelingen in de ladang, en vervolgens een nieuwe gaarkeuken voor al deze monniken. Per jaar gaat er nu een kleine 5000 Euro naar de tibetaanse vluchtelingenkampen in India. Na de volgende sponsoring, begin 2003, zal een gedetailleerd verslag volgen van wat er met al dit geld precies gebeurt.

Doordat de stichting inmiddels uit een kleine groep van medewerkers bestaat kunnen we nu ook gaan kijken naar hoe de doelstellingen van de stichting breder bekend gemaakt kunnen worden. Binnen de huidige financiële bijdrage voor administratieve kosten is er nog ruimte om dit verder uit te werken. Blijft natuurlijk, dat de mond- op mond 'reclame' de beste manier blijft om die bredere bekendheid te bewerkstelligen, dus ik wil hierbij vragen of iedereen onder zijn/haar eigen vrienden en kennissen wil kijken of daar mogelijk mensen interesse hebben om sponsor te worden. Tevens kun je natuurlijk ook op je werk of (sport-)vereniging kijken of daar iets te regelen is. Het blijkt dat de meeste sponsors langs deze weg met de stichting in aanraking zijn gekomen. Elke sponsoring, maar ook elke bijdrage voor een project blijkt in de werkelijkheid echt veel uit te maken.

We gaan in de nieuwsbrief weer meer werken met thematische stukjes, op verzoek van diverse lezers. In de volgende nieuwsbrief wordt dat een stukje waarin wat achtergrondinformatie wordt gegeven over de Chenrezig Boeddha die we voor ons Logo hebben gebruikt. Ik wens iedereen weer veel leesplezier! ←

Gosok Ladang geen vakantiebestemming -Anske Schoonenberg-

De laatste tijd worden we vaker benaderd door mensen die een kind of monnik sponsoren die met het idee rondlopen om het klooster en de vluchtelingendorpen te bezoeken. Natuurlijk is dat mogelijk, maar we willen graag enkele kanttekeningen plaatsen bij een bezoek. Zowel de dorpen als het klooster moeten gezien worden als vluchtelingenkampen. De Tibetanen, hoe gastvrij ook, hebben in feite niets te bieden, daarom sponsoren we ze. Voor deze mensen is het haast een halszaak om het hun gasten naar de zin te maken, en daarin zit hem nou juist het 'probleem'.

Bij Paul heb ik gezien hoe verschrikkelijk moeilijk het is om deze gastvrijheid toch te accepteren binnen redelijke grenzen. Het risico dat je als gast in enkele dagen méér verteert dan je in een paar maanden als sponsorgeld hebt geïnvesteerd is groot. Men is o, zo bang om de gasten tekort te doen. Voor de Tibetanen is het moeilijk om alles 'juist' te regelen voor hun gasten, en hun inspanningen hiertoe zijn vaak pijnlijk groot.

Een ander probleem waarmee we geconfronteerd worden, is dat een bezoek van een 'buitenstaander' veel consequenties heeft voor het levensritme in m.n. het klooster. Dat ritme wordt in belangrijke mate bepaald door het doel van de kloosteruniversiteit, en dat is studeren, studeren en nog eens studeren, van 's morgens vijf uur tot 's avonds na elfen of nog later. Dit is een eeuwenoud ritme, dat wordt verstoord bij binnenkomst van een leek. Men zal voor je gaan zorgen en zich met je bemoeien, omdat de regels van gastvrijheid dat voorschrijven, maar het betekent wél dat deze mensen zich dan niet aan hun studieprogramma kunnen houden, en worden studerende monniken afge-

leid door je aanwezigheid. De kamer waar je verblijft is de kamer van minimaal 3 monniken, die zelf gedurende je verblijf ergens anders moeten inschuiven. Er wordt extra voor je gekookt en ga zo maar door.

Als ik in het verleden van Paul hoorde dat hij weer naar India ging om de sponsorgelden te brengen, dan meende ik dat hij lekker op vakantie ging. Dat echter bleek een dwaling. Nadat ik zelf 'op vakantie' was geweest in het Sera klooster, kwam ik hier ruimschoots op terug. Afgezien van de hierboven genoemde aspecten

passen ook een aantal andere ervaringen niet in een 'vakantie'-plaatje. Ik zal u vertellen waarom. Op de eerste plaats is het erg heet en/of nat, met alle ongemakken van een miserabele infrastructuur, wegen die je weg ziet drijven of zo, muggen, slangen, ratten en kakkerlakken, bussen die je doen denken aan de Flintstones (je weet wel; van die autootjes waar je met je voeten door de bodem steekt). Maar goed, je kunt er komen, en uiteindelijk ben je er dan toch. Maar dan wacht je geen luxe hotelkamer met warm en koud stromend water, welnee. Een houten plank met een matras van gedroogd gras wordt je bed. Voor stromend water begeef je je naar het midden van de tuin, waar de pomp staat. In de keuken vind je de luxe van de enige kraan. En dat is het dan wat betreft de materiële zaken. Het vereist enige aanpassing, maar het went, in tegenstelling tot de meer sociale aspecten zoals ik die eerder beschreef. Ik was erg blij dat ik de gelegenheid heb gekregen het klooster van binnen te zien en mee te maken, maar naarmate de tijd verstreek dat ik er was, zag ik scherper hoe mijn aanwezigheid het levensritme beïnvloedde, en toen ik dat eenmaal doorhad had ik 't liefst onzichtbaar willen zijn. ←

Mag ik even voorstellen.....

-Anske Schoonenberg-

In deze nieuwe rubriek, die u in de toekomst vaker tegen zult komen in de nieuwsbrief, willen wij u graag kennis laten maken met diverse mensen die op de een of andere manier met de stichting verbonden zijn. In het stukje op de voorpagina heeft Paul al iets gezegd over Mieke, die goeddeels verantwoordelijk is voor hoe deze nieuwsbrief er qua ontwerp en lay-out uitziet. Middels een vraaggesprek laat ik u graag kennismaken met haar.

A(nske): Mieke, wil je je even voorstellen en iets vertellen over wat voor werk je doet?

M(ieke): Graag; ik ben Mieke Mickers, 41 jaar en ik werk als nachtdienstverpleegkundige in een psychiatrisch ziekenhuis. Ik doe dat gemiddeld zo'n 7 nachten per maand. Daarnaast hou ik me bezig met Hypnotherapie/NLP en energiewerk, en ik heb velerlei creatieve bezigheden.

A: Hoe ben je in contact gekomen met de Stichting Chenrezig Nederland?

M: Dat is eigenlijk heel leuk; ik was een aantal jaren geleden in Zuid-India, en daar bezocht ik de Bylakuppe-dorpen en het kloosterdorp. Dat was een heel bijzondere ervaring, en ik nam me voor er zeker nog eens terug te gaan. Enkele jaren later ontmoette ik Paul tijdens een teaching van de Dalai Lama hier in Nederland, waar ik samen met jou, (even voor de duidelijkheid; Mieke en ik zijn al jaren bevriend.red.), naar toe was. Van jou had ik al eens gehoord van Paul's sponsorproject, maar nu ik het gezicht leerde kennen achter het verhaal werd mijn interesse groter. Toen vervolgens bleek dat het in het sponsorproject om het Bylakuppe-gebied gaat was ik natuurlijk helemaal enthousiast, ik was er immers zelf geweest. Vanaf dat moment ben ik via jou meer achtergrondinformatie gaan inwinnen over het sponsorproject, en sinds vorig jaar ben ik sa-

men met mijn man de sponsor van Dechen Rinpoche.

A: Wat heeft je doen besluiten aan het project mee te gaan doen?

M: Op de eerste plaats heb ik een duidelijke affiniteit met het Boeddhisme en de Tibetanen. Daarnaast ben ik erg overtuigd van de noodzaak iets voor deze mensen te doen. Ik ben er geweest en heb zelf kunnen zien en ervaren dat er zelfs qua primaire levensbehoeften tekorten zijn. Het sponsorproject helpt daar echt, op een directe manier. In de praktijk betekent dat extra geld dat er iets beter gegeten kan worden, dat de onderkomens op een iets menswaardiger manier gerealiseerd kunnen worden, dat iemand voor een medische ingreep naar het hospitaaltje kan, i.p.v. maar afwachten hoe 't afloopt, omdat er geen geld voor de dokter is. Een aantal kinderen en monniken kunnen niet studeren of naar school zonder ons. Allemaal van die dingen die voor ons zo vanzelfsprekend zijn. Ik weet niet, ik voel me gewoon goed bij hoe de stichting te werk gaat en ik ben dankbaar dat ik in de gelegenheid ben mijn steentje bij te dragen.

Gebedsmolen

A: Waarom heb je gekozen voor de sponsoring van een monnik?

M: Tja, dat heeft alles te maken met mijn interesse in de boeddhistische leer en levensvisie, denk ik. Met name dat laatste, van de leer heb ik eigenlijk niet zoveel kaas gegeten. Wellicht krijg ik daar een klein beetje meer kijk op door mijn correspondentie met Dechen Rinpoche,

onze sponsormonnik. Dat zo'n man, eigenlijk een jongen nog, zijn leven wijdt aan studie naar hoe je nou een goed mens wordt, dat boeit me. En daar denk ik iets van te leren voor mijn eigen levenshouding. Zoiets.

A: Hoe verloopt je contact met Dechen Rinpoche?

M: O, echt ontzettend leuk. Niet heel erg intensief of zo, maar zo af en toe komt er een hartverwarmende brief, waarin hij schrijft over zijn studie en zijn dagelijks leven. Hij vertelt een goeie leerling te zijn en is daar apetrots op! Hij is erg blij met onze sponsoring, die stelt hem in staat persoonlijke uitgaven voor levensonderhoud te doen (dat kan al simpelweg om een nieuwe tandenborstel gaan) en ook om uitgaven die hij geacht wordt te doen i.v.m. zijn studie, zoals het kopen van offergaven, of het bekostigen van een reis die hij moet maken om belangrijke inwijdingen, puja's of debatten te kunnen bijwonen. Hij noemt ons zijn 'Godparents' (peetouders), en heeft onze foto's opgehangen op zijn kamer. Elke dag bidt hij voor ons. Ik vind dat een hele eer.

Soms vind ik het moeilijk om in te schatten welke vragen ik hem al dan niet mag stellen in mijn brieven, ik wil daarin de Tibetaanse gedragsregels, die extra ingewikkeld liggen omdat het om een Rinpoche gaat, niet overtreden. Gelukkig heb ik veel aan Paul en aan jou wat dat betreft, en verder maak ik in mijn brieven duidelijk dat het niet mijn bedoeling is om ongepaste vragen te stellen. Maar ik ben toch benieuwd naar allerlei dingen; zijn familie, zijn achtergrond, hoe het nu voor hem is om Rinpoche te zijn (hij is nog niet zo heel lang geleden herkend en erkend als rinpoche). In elk geval loopt de correspondentie tot nog toe erg plezierig en vooral, zoals ik al zei, hartverwarmend.

Ik wil binnenkort eens proberen een klein pak-

ketje op te sturen. Ik beperk me dan tot wat voor ons kleinigheden zijn, enerzijds omdat het misschien niet eens aankomt, anderzijds omdat het Dechen Rinpoche misschien in een ongewenste uitzonderingspositie zou kunnen plaatsen t.o.v. de anderen, als ik hem 'grote' cadeaus zou geven. (en een cadeau is daar al heel gauw 'groot'). Dat ligt toch allemaal erg gevoelig in de sociale structuur en ik wil daar niet onzorgvuldig mee omspringen omdat het effect veel groter kan zijn dan wij ons voorstellen. Het worden dus een sleutelhanger, een paar sokken en een handdoek.Alleen al het ontvangen van een brief of een pakje is geweldig voor deze mensen, voor wie niet? Dus ik hoop dat het lukt!

A: Inmiddels ben je tot onze grote vreugde ook een andere rol gaan spelen voor de stichting, wil je daar ook iets over vertellen?

M: Ja graag. Ik ben sinds een paar jaar met de computer in de weer, en ik leef er met name allerlei creatieve ideeën mee uit. Zo maak ik o.m. boekenleggers, visitekaartjes, wenskaarten, en ik vind 't bijvoorbeeld leuk mensen te helpen een mooie feestgids te maken, of een boekje met poëzie en mandala's, wat dan ook, als het maar in de grafische hoek zit. Ik ben een echte autodidact en hobbyist en van professionaliteit is geen sprake, hoewel jullie zeggen van wel! :-) Hoe dan ook, als ik de nieuwsbrieven van de stichting zag dan vond ik die toch altijd een beetje knullig (vergeef me mijn woordkeus, maar hij dekt de lading nou eenmaal aardig) en weinig aantrekkelijk. Zo ook de infofolders. Tja, en toen was het voorstel om er iets anders mee te doen al snel gedaan... en door jullie gretig geaccepteerd. :-) Maar het past natuurlijk ook bij de groei van het project naar de officiële status van 'Stichting Chenrezig Nederland'. Daar hoort een 'gezicht' bij, en ik vind het geweldig om jullie daarbij een handje te helpen. Hopelijk zijn de lezers net zo enthousiast als jullie! Naast de nieuwsbrief komt er een eigen briefhoofd met bijpassende enveloppe, nieuwe informatiefolders en uiteindelijk

eigen webpagina. Dat laatste zal nog even op zich laten wachten, want ik moet eerst nog gaan leren hoe ik dat in 's hemelsnaam moet doen. Maar daar kom ik vast wel uit, en hoop het resultaat begin volgend jaar te laten zien.

A: Mieke, heel erg bedankt voor dit gesprek,

we zijn echt blij met je en verheugen ons op een lange en plezierige samenwerking!

M: Dat geldt ook voor mij!

Voor het logo hebben we na enig overleg gekozen voor deze mooie afbeelding van de Chenrezig Boeddha. In de volgende nieuwsbrief zullen we wat meer vertellen over het waarom van die keuze en over de symboliek in de afbeelding.

* Binnenkort krijgt de Stichting Chenrezig Nederland ook een Email-adres. Hopelijk kunnen we dat adres in de volgende nieuwsbrief plaatsen.

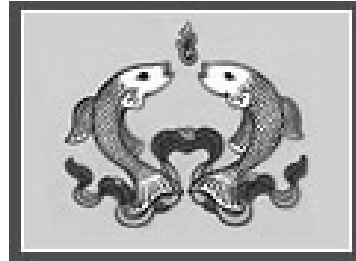

* Zoals gezegd willen we in de toekomst themastukjes gaan schrijven voor de nieuwsbrief, steeds gerelateerd aan het (Tibetaans) boeddhisme en/of aan de doelstellingen en activiteiten van de Stichting Chenrezig Nederland. Wanneer u als lezer hiervoor tips, vragen of ideeën heeft, dan vernemen wij dat graag. We zijn nu nog alleen per telefoon of post bereikbaar, maar straks kunt u daarvoor ook ons email-adres gaan gebruiken.

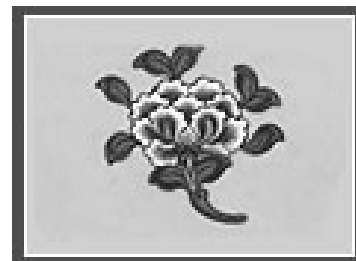

* In deze nieuwsbrief heeft Mieke Mickers verteld over haar contact met Dechen Rinpoche. Het lijkt ons leuk om regelmatig ervaringen van sponsors in de nieuwsbrief op te nemen. Vraag is dan ook of er lezers/sponsors zijn die het leuk vinden om een keertje geïnterviewd te worden over hoe het contact met de betreffende monnik of het kind verloopt. Neem

even contact met ons op!

* Mieke heeft iets verteld over de website-toebe. We verheugen ons daar erg op, omdat het enorm zal helpen de stichting een duidelijker gezicht en een bredere bekendheid te geven. Op de site zal allerlei informatie te vinden zijn over de stichting, de visie, doelstellingen en zijn activiteiten, we kunnen er foto's laten zien en ook het on-line aanmelden als sponsor zal tot de mogelijkheden gaan behoren. Daarnaast zult u er links vinden naar andere interessante websites.

* De afbeeldingen op deze pagina zijn Boeddhistische symbolen, waaraan we in een volgende nieuwsbrief uitgebreid aandacht zullen besteden

* Deze nieuwsbrief vindt u nog in een gewone envelop, als 't goed is kunnen we het volgende nummer in een bijpassende envelop presenteren!